

Som jeg før sagde, så glæder Dansk Folkeparti sig over, at næsten halvdelen af befolkningen stemte nej den 28. maj. Der var endda flere nejstemmer end ved afstemningen i 1993. Det har statsministeren heldigvis også opdaget, for i Information den 29. maj 1998 er han citeret for følgende udmelding til nejsigerne:

»Næste gang jeg tager til Bruxelles, så husker jeg jer. Den sunde skepsis skal bruges til at afbureaukratisere og fjerne hovski-snovskien fra det europæiske projekt. Jeg ser for mig, at tempoet går ned.«

Det er et løfte, der er til at forstå. Dansk Folkeparti er glad for statsministerens tilsagn, og vi vil selvfølgelig holde statsministeren fast på, at løftet også bliver fulgt op.

I den seneste nytårstale sagde statsministeren, at regeringen ikke vil finde sig i den meningsløse vold, hvor sagesløse borgere forulempes, og hvor der øges hærværk. Det er meget flotte ord til danskerne, og det er sådan noget, danskerne gerne vil høre, for der er mange, der føler, at volden er blevet alt, alt for meget. Mange tør ikke bevæge sig ud på gaderne, og man er nervøs for, hvad der kan ske. Men hvad lå der bag? Havde regeringen en hel bunke lovforslag klar, der skulle bekæmpe kriminaliteten? Skulle politiet nu virkelig hjælpes med en helt enestående opbakning her fra Folketingets side? Hvad skulle der ske?

Desværre må man bare konstatere, at alt er sådan mere eller mindre ved det gamle. Her i sidste uge hørte vi meget uhyggelige henvendelser f.eks. omkring hærværket i Tingbjerg, og også her for et par nætter siden var den gal igen. Der er blevet kastet brandbomber af andengenerationsindvandrere, der også med køller og sten smadrede adskillige butiksruder og ruderne til Blaagaard Seminarium, og det er kun et eksempel.

I Århus har vi været vidne til skyderier på åben gade, og i sidste uge smadrede udlændinge et helt retslokale efter en dom om, at en af deres venner skulle udvises efter handel med heroin. Anklageren i sagen måtte under politibeskyttelse efter dommen. I Odense er der med jævne mellemrum ballade i Vollsmosekvarteret og på den nye banegård.

Disse steder og mange andre kan mange almindelige danskere ikke færdes trygt. Bander af unge desperadoer hærger alt og alle, så lovyldige borgere ikke kan gå i fred. Det er ikke acceptabelt, vil jeg godt sige til statsministeren.

Naturligvis skal der gribes hårdt ind over for disse voldsforbrydere. Det skal være håndfast, og det skal være med det samme. Dansk Folkeparti mener, at det er en hån mod retssikkerheden, at et voldsoffer dagen efter stadig væk, og sådan er det, skal kunne møde gerningsmanden på åben gade. Vi skal væk fra hele den her sød-supplementalitet, hvor det er åh, så synd for gerningsmanden, og det skyldes sikkert også, at der har været problemer før i tiden.

Det gør det sikkert. Sådan noget tror heller ikke jeg kommer af sig selv, men det kan bare ikke nytte noget af hensyn til ofrene, at vi har den indstilling. Vi skal væk fra, at indsatte i fængslerne af misforstået næstekærlighed har alt for gode vilkår, sendes på ferierejser til Sverige, eller hvor man nu kommer hen på skatteborgernes regning. Det er ikke alene det økonomiske i det her, det er faktisk mere det forfald, som befolkningen mener der er med sådan en holdning.

Det er altså også en hån imod retssikkerheden, at den såkaldte fristad Christiania stadig eksisterer. I over 25 år har man bare set gennem fingre med, at det rent faktisk er ulovligt, at den ligger der. En gang imellem kunne man godt ønske, at danskerne var mindre venlige, at man var mindre flegmatiske eller pragmatiske og sagde: Nu kan det altså være nok, det kan vi da ikke acceptere.

Så længe danskerne ikke reagerer håndfast, rigtig håndfast på valgdagen over for politikerne, er politikerne desværre alt for ligeglade.

Politiet har på Christiania bestemt også gjort, hvad de kunne. Politiet har gennem tiden brugt utrolig mange kræfter på at komme kriminaliteten til livs, men de har haft et problem. De har ikke haft tilstrækkelig støtte fra politisk side. Jeg synes faktisk, det er utroligt, at Folketinget ikke netop i forhold til ordensmagten yder den helt nødvendige ikke alene økonomiske, men også moralske opbakning.

Samfundet har altså indimellem været til grin. Den almindelige dansker har igennem 25 år måbende måttet se på, at den ulovlige besættelse af området uhindret stadig væk finder sted, og at højesteretsdommen i sagen ikke er fulgt, og at forbrydelse åbenbart betaler sig, hvis bare man er mange nok til at begå den.

Så har Folketinget jo i de sidste dage nærmest stået på den anden ende. Årsagen har været regeringens forslag til en ny integrationslovgivning for udlændinge. I denne sag er det gået så galt, som det overhovedet kan. Vi har haft for-